Judikatūras krājums

TIESAS RĪKOJUMS (pirmā palāta)

2019. gada 6. februārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Vide – Siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēma Eiropas Savienībā – Direktīva 2003/87/EK – Monitoringa plāns – Regula (ES) Nr. 601/2012 – 49. panta 1. punkta otrā daļa – IV pielikuma 20. punkts – Iekārtas emisiju aprēķins – Pārvietotā CO_2 atskaitīšana – Kalcija karbonāta nogulšņu ražošanā izmantotā CO_2 izslēgšana – Izslēgšanas spēkā esamības novērtējums

Lietā C-561/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgericht Berlin* (Berlīnes Administratīvā tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kurš pieņemts 2018. gada 27. augustā un kurš Tiesā reģistrēts 2018. gada 4. septembrī, tiesvedībā

Solvay Chemicals GmbH

pret

Bundesrepublik Deutschland,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: pirmās palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents), tiesneši K. Toadere [*C. Toader*], A. Ross [*A. Rosas*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] un M. Safjans [*M. Safjan*],

ģenerāladvokāte: E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 99. pantu lemt, izdodot motivētu rīkojumu,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Komisijas Regulas (ES) Nr. 601/2012 (2012. gada 21. jūnijs) par siltumnīcefekta gāzu emisiju monitoringu un ziņošanu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/87/EK (OV 2012, L 181, 30. lpp.) 49. panta 1. punkta otrās daļas un IV pielikuma 20. punkta spēkā esamību.

* Tiesvedības valoda – vācu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Solvay Chemicals GmbH* un *Bundesrepublik Deutschland* (Vācijas Federatīvā Republika) attiecībā uz oglekļa dioksīda (turpmāk tekstā – "CO_2"), kas ir radīts kaļķu apdedzināšanas iekārtā un pārvietots uz kalcija karbonāta nogulšņu ([*precipitated calcium carbonate*], turpmāk tekstā – "*PCC*") ražošanas iekārtu, atzīšanu par emisijām Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/87/EK (2003. gada 13. oktobris), ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV 2003, L 275, 32. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/29/EK (2009. gada 23. aprīlis) (OV 2009, L 140, 63. lpp.) (turpmāk tekstā – "Direktīva 2003/87") izpratnē.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2003/87

3 Direktīvu 2003/87 atbilstoši tās 2. panta 1. punktam piemēro "emisijām no I pielikumā minētajām darbībām un II pielikumā minētajām siltumnīcas efektu izraisošajām [siltumnīcefekta] gāzēm".

4 Šīs direktīvas 3. panta b) punktā "emisijas" ir definētas kā siltumnīcefekta gāzu izplūde atmosfērā no kādas iekārtas avotiem vai ar I pielikumā uzskaitītajām aviācijas darbībām saistītu gāzu izplūde no gaisakuģa, kas veic attiecīgās aviācijas darbības.

5 Atbilstoši minētās direktīvas 12. panta 3. un 3.a punktam:

"3. Dalībvalstis nodrošina, lai līdz katra gada 30. aprīlim katras iekārtas operators nodotu kvotas, kuras nav saskaņā ar II nodaļu piešķirtās kvotas, tādā daudzumā, kas ir vienāds ar attiecīgās iekārtas kopējo emisiju daudzumu iepriekšējā kalendārajā gadā, kurš pārbaudīts saskaņā ar 15. pantu, un lai šīs kvotas pēc tam tiktu anulētas.

3.a Pienākums nodot kvotas neattiecas uz pārbaudītām emisijām, kuras ir uztvertas un transportētas uz pastāvīgas uzglabāšanas iekārtu, kurai ir spēkā esoša atļauja saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/31/EK (2009. gada 23. aprīlis) [par oglekļa dioksīda ģeoloģisko uzglabāšanu un grozījumiem Padomes Direktīvā 85/337/EEK, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvās 2000/60/EK, 2001/80/EK, 2004/35/EK, 2006/12/EK, 2008/1/EK un Regulā (EK) Nr. 1013/2006 (OV 2009, L 140, 114. lpp.)]."

6 Direktīvas 2003/87 14. panta "Emisijas monitoringa un ziņošanas kārtība" 1. punktā ir noteikts:

"Komisija līdz 2011. gada 31. decembrim pieņem regulu par emisiju monitoringa un ziņošanas kārtību un, attiecīgā gadījumā, darbības datiem no darbībām, kuras uzskaitītas I pielikumā, lai veiktu tonnu un kilometru datu monitoringu un ziņošanu izmantošanai saskaņā ar 3.e un 3.f pantu; šīs regulas pamatā ir IV pielikumā izklāstītie monitoringa un ziņošanas principi; prasībās, kas noteiktas monitoringam un ziņošanai par katru siltumnīcas efektu izraisošo [siltumnīcefekta] gāzi, norāda šīs gāzes globālās sasilšanas potenciālu.

Minēto pasākumu, kas ir paredzēts, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, pieņem saskaņā ar 23. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru."

Regula Nr. 601/2012

7 Regulas Nr. 601/2012 5. panta pirmajā daļā ir noteikts:

"Monitorings un ziņošana ir pilnīgi un attiecas uz visām procesa un sadedzināšanas emisijām no visiem emisijas avotiem un avota plūsmām no darbībām, kas minētas Direktīvas 2003/87/EK I pielikumā, un citām attiecīgām darbībām saskaņā ar minētās direktīvas 24. pantu, un uz visām siltumnīcefekta gāzēm, kas norādītas saistībā ar šīm darbībām, bet nepieļaujot dubultu uzskaiti."

8 Saskaņā ar šīs regulas 11. panta 1. punktu:

"Katrs operators vai gaisa kuģa ekspluatants veic siltumnīcefekta gāzu emisiju monitoringu, pamatojoties uz monitoringa plānu, ko kompetentā iestāde apstiprinājusi saskaņā ar 12. pantu, ņemot vērā tās iekārtas vai aviācijas darbības veidu un funkcijas, kam šo plānu piemēro.

[..]"

9 No minētās regulas 20. panta 2. punkta izriet, ka "definējot monitoringa un ziņošanas procesu, operators iekļauj specifiskās nozares prasības, kas izklāstītas IV pielikumā".

10 Regulas Nr. 601/2012 49. panta "Pārvietotais CO_2" 1. punktā ir noteikts:

"Operators atskaita no iekārtas emisijām visus CO_2 daudzumus, kas radušies no fosilā oglekļa tādās darbībās, uz kurām attiecas Direktīvas 2003/87/EK I pielikums, un kas nav emitēti no iekārtas, bet pārvietoti ārpus iekārtas uz jebko no minētā:

a) uztveršanas iekārtai, lai to transportētu un ilglaicīgi ģeoloģiski uzglabātu saskaņā ar Direktīvu 2009/31/EK atļautā uzglabāšanas vietā;

b) transporta tīklam, lai to ilglaicīgi ģeoloģiski uzglabātu saskaņā ar Direktīvu 2009/31/EK atļautā uzglabāšanas vietā;

c) uzglabāšanas vietai, kas atļauta saskaņā ar Direktīvu 2009/31/EK, lai to ilglaicīgi ģeoloģiski uzglabātu.

Jebkuriem citiem CO_2 pārvietošanas veidiem ārpus iekārtas nav atļauts atskaitīt CO_2 no iekārtas emisijām."

11 Šīs regulas IV pielikumā "Uz darbību balstītas monitoringa metodoloģijas saistībā ar iekārtām (20. panta 2. punkts)" ir ietverts 20. punkts "Nātrija karbonāta un nātrija bikarbonāta ražošana kā darbība, kas minēta Direktīvas 2003/87/EK I pielikumā". Šī punkta B apakšpunktā, kas attiecas uz "īpašajiem monitoringa noteikumiem", tostarp ir paredzēts:

"Ja CO_2 no nātrija karbonāta ražošanas izmanto nātrija bikarbonāta ražošanai, CO_2 daudzums, ko izmanto nātrija bikarbonāta ražošanai no nātrija karbonāta, ir uzskatāms par emitētu no iekārtas, kas rodas CO_2."

Vācijas tiesības

12 Saskaņā ar 2011. gada 21. jūlija *Gesetz über den Handel mit Berechtigungen zur Emission von Treibhausgasen* (Likums par siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu tirdzniecību) (*BGBl.* 2011 I, 1475. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, 5. panta 1. punktu:

"Operatoram ir pienākums atbilstoši 2. pielikuma 2. daļai noteikt ar savu darbību radīto emisiju daudzumu kalendārajā gadā un ziņot par šīm emisijām kompetentajai iestādei līdz nākamā gada 31. martam."

13 Šī likuma, redakcijā ar grozījumiem, 6. panta 1. punktā ir noteikts:

"Operatoram ir pienākums par katru tirdzniecības laikposmu iesniegt kompetentajai iestādei monitoringa plānu emisiju noteikšanai un ziņošanai saskaņā ar 5. panta 1. punktu. [..]"

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

14 *Solvay Chemicals* Reinbergā [*Rheinberg*] (Vācija) pārvalda kaļķu apdedzināšanas iekārtu, uz kuras darbību attiecas siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēma. Lietas dalībniekiem nav domstarpību jautājumā par to, ka daļu oglekļa dioksīda, kas rodas strīdīgajā iekārtā, nātrija karbonāta iekārta neemitē atmosfērā, bet gan pārvieto uz iekārtu *PCC* ražošanai un tādējādi šis CO_2 neizplūst atmosfērā.

15 2017. gada 19. janvāra spriedumā *Schaefer Kalk* (C-460/15, EU:C:2017:29) Tiesa nosprieda, ka Regulas Nr. 601/2012 49. panta 1. punkta otrajā daļā un šīs regulas IV pielikuma 10. punkta B apakšpunktā ietvertās tiesību normas, ciktāl ar tām kaļķu apdedzināšanas iekārtas emisijās tiek sistemātiski iekļauts uz citu iekārtu kalcija karbonāta nogulšņu ražošanas nolūkā pārvietotais CO_2, neatkarīgi no tā, vai šis CO_2 izplūst vai neizplūst atmosfērā, nav spēkā.

16 Ievērojot minēto lēmumu, tās iekārtas grozīta emisiju tirdzniecības monitoringa plāna atļaujas izsniegšanas ietvaros *Solvay Chemicals* 2017. gada 25. septembra vēstulē lūdza *Deutsche Emissionshandelsstelle* (Vācijas Emisijas kvotu tirdzniecības iestāde, turpmāk tekstā – "*DEHSt*") to atbrīvot no pienākuma ziņot par *PCC* ražošanai pārvietoto CO_2, jo CO_2 tiekot ķīmiski saistīts ar *PCC* un tādējādi nenonākot atmosfērā un līdz ar to nav uzskatāms par "emisijām" Direktīvas 2003/87 3. panta b) punkta izpratnē.

17 Ar 2017. gada 21. decembra lēmumu *DEHSt* noraidīja grozīto monitoringa plānu. Pēc šī lēmuma pārsūdzēšanas tas 2018. gada 4. maijā tika atstāts spēkā negrozīts. *DEHSt* uzskatīja, ka Tiesa 2017. gada 19. janvāra spriedumā *Schaefer Kalk* (C-460/15, EU:C:2017:29) par spēkā neesošu skaidri ir atzinusi tikai Regulā Nr. 601/2012 paredzēto tiesisko regulējumu par CO_2, kas izplūst no kaļķa ražošanas iekārtām un ko pārvieto, lai ražotu *PCC*, neatskaitāmību [no iekārtas emisijām]. Tā turklāt uzskatīja, ka, pat pastāvot iespējai, ka tiesību norma, kas līdzīga Regulas Nr. 601/2012 tiesību normai, kura reglamentē kaļķu ražošanu, proti, šīs regulas IV pielikuma 20. punkts, arī ir spēkā neesoša, tai kā administratīvai iestādei neesot kompetences lemt par Eiropas Savienības tiesību normu nepiemērošanu.

18 Savā prasībā, ko *Solvay Chemicals* 2018. gada 17. maijā cēla *Verwaltungsgericht Berlin* (Berlīnes Administratīvā tiesa, Vācija), tā apstrīdēja *DEHSt* lēmumu.

19 Tā kā minētajai tiesai bija šaubas par minēto Regulas Nr. 601/2012 normu spēkā esamību, tā nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Regula [Nr. 601/2012] ir spēkā neesoša un pārkāpj Direktīvas 2003/87 mērķus, ja tās 49. panta 1. panta otrajā daļā ir noteikts, ka oglekļa dioksīdu (CO_2), ko nepārvieto minētās regulas 49. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē, neatkarīgi no tā, vai tas izplūst atmosfērā vai ne, uzskata par emitētu no iekārtas, kas ražo CO_2?

2) Vai Regula [Nr. 601/2012] ir spēkā neesoša un pārkāpj Direktīvas 2003/87 mērķus, ja tās 49. panta 1. panta otrajā daļā, to skatot kopā ar IV pielikuma 20. punktu, ir noteikts, ka CO_2, ko no iekārtas nātrija karbonāta ražošanai pārvieto uz citu iekārtu, lai ražotu [*PCC*], sistemātiski ir jāiekļauj šīs iekārtas emisijās?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

20 Vispirms jāprecizē, ka saskaņā ar Regulas Nr. 601/2012 49. panta 1. punkta otro daļu un tās IV pielikuma 20. punktu CO_2, kas ir radīts kaļķu apdedzināšanas iekārtā un pārvietots, kā pamatlietā, uz citu iekārtu *PCC* ražošanas nolūkā, tiek uzskatīts par emitētu no pirmās iekārtas.

21 Ar saviem jautājumiem, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā lūdz Tiesu lemt par šo tiesību normu spēkā esamību, ciktāl, sistemātiski iekļaujot kaļķu apdedzināšanas iekārtas emisijās *PCC* ražošanas nolūkā pārvietoto CO_2, neatkarīgi no tā, vai šis CO_2 izplūst vai neizplūst atmosfērā, ar šīm tiesību normām tiekot pārsniegta emisiju definīcija, kāda tā ir noteikta Direktīvas 2003/87 3. panta b) punktā.

22 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 99. pantu, ja uzdotais prejudiciālais jautājums ir identisks jautājumam, par kuru Tiesa jau ir sniegusi nolēmumu, ja atbilde uz šādu jautājumu skaidri izriet no judikatūras vai ja atbilde uz uzdoto prejudiciālo jautājumu nerada nekādas pamatotas šaubas, Tiesa pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas jebkurā brīdī var lemt, izdodot motivētu rīkojumu.

23 Šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāpiemēro šī tiesību norma.

24 Ir jānorāda, ka Regula Nr. 601/2012 ir pieņemta, piemērojot Direktīvas 2003/87 14. panta 1. punktu, saskaņā ar kuru Komisija pieņem regulu, it īpaši par emisiju monitoringa un ziņošanas kārtību, un minētā pasākuma uzdevums ir grozīt nebūtiskus minētās direktīvas elementus, to papildinot. Līdz ar to, novērtējot aplūkojamo šīs regulas normu spēkā esamību, ir jāpārbauda, vai Komisija, pieņemot šīs tiesību normas, nav pārkāpusi Direktīvā 2003/87 šajā ziņā noteiktās robežas (spriedums, 2017. gada 19. janvāris, *Schaefer Kalk*, C-460/15, EU:C:2017:29, 27. punkts).

25 Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 3. panta b) punktu "emisijas" ir definētas kā siltumnīcas efektu izraisošo [siltumnīcefekta] gāzu izplūde atmosfērā no kādas iekārtas avotiem. Tādējādi no paša šīs tiesību normas formulējuma izriet, ka "emisija" nozīmē siltumnīcefekta gāzes izplūdi atmosfērā [no iekārtas] (spriedums, 2017. gada 19. janvāris, *Schaefer Kalk*, C-460/15, EU:C:2017:29, 32. punkts).

26 Šajā ziņā ir jānorāda, ka ir taisnība, ka Direktīvas 2003/87 12. panta 3.a punktā ir paredzēts, ka pienākums nodot kvotas ar zināmiem nosacījumiem netiek attiecināts uz emisijām, kas tiek uztvertas un transportētas uz pastāvīgas ģeoloģiskās uzglabāšanas iekārtu, kurai ir spēkā esoša atļauja saskaņā ar Direktīvu 2009/31. Tomēr tas nenozīmē, ka Savienības likumdevējs ir uzskatījis, ka operatori no kvotu nodošanas pienākuma ir atbrīvoti tikai un vienīgi pastāvīgas ģeoloģiskās uzglabāšanas gadījumā (spriedums, 2017. gada 19. janvāris, *Schaefer Kalk*, C-460/15, EU:C:2017:29, 33. un 34. punkts).

27 Faktiski – atšķirībā no Regulas Nr. 601/2012 49. panta 1. punkta otrās daļas, kurā ir paredzēts, ka jebkuriem citiem CO_2 pārvietošanas veidiem ārpus iekārtas nav atļauts atskaitīt CO_2 no iekārtas emisijām, Direktīvas 2003/87 12. panta 3.a punktā analoģisks noteikums nav ietverts (spriedums, 2017. gada 19. janvāris, *Schaefer Kalk*, C-460/15, EU:C:2017:29, 35. punkts).

28 Ne šīs pēdējās minētās tiesību normas – kura faktiski attiecas tikai uz vienu konkrētu situāciju un ar kuru ir paredzēts vienīgi veicināt siltumnīcefekta gāzu uzglabāšanu – mērķis, ne sekas nav grozīt jēdzienu "emisijas" Direktīvas 2003/87 3. panta izpratnē, ne arī tādējādi šīs direktīvas piemērošanas jomu, kā tā ir noteikta tās 2. panta 1. punktā (spriedums, 2017. gada 19. janvāris, *Schaefer Kalk*, C-460/15, EU:C:2017:29, 36. punkts).

29 Līdz ar to, lai noskaidrotu, vai uz CO_2, kas ir radies, veicot kaļķu apdedzināšanas darbību tādā iekārtā kā tā, kas tiek aplūkota pamatlietā, attiecas Direktīvas 2003/87 piemērošanas joma saskaņā ar tās 2. panta 1. punktu un I un II pielikumu, ir jāpārbauda, vai šāda ražošana izraisa CO_2 izplūdi atmosfērā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 19. janvāris, *Schaefer Kalk*, C-460/15, EU:C:2017:29, 37. punkts).

30 No Tiesas rīcībā esošās informācijas izriet, ka *PCC* ražošanai izmantotais CO_2 ir ķīmiski saistīts ar šo stabilo produktu. Turklāt *PCC* ražošanas darbības nepieder pie tām, uz kurām atbilstoši Direktīvas 2003/87 2. panta 1. punktam un tās I pielikumam attiecas šīs direktīvas piemērošanas joma.

31 Tādējādi, kā tas izriet no 2017. gada 19. janvāra sprieduma *Schaefer Kalk* (C-460/15, EU:C:2017:29) 39. punkta, tādā situācijā kā tā, uz kuru attiecas pamatlieta, kad kaļķu apdedzināšanas iekārtā radītais CO_2 tiek pārvietots uz *PCC* ražošanas iekārtu, šķiet, ka, piemērojot Regulas Nr. 601/2012 49. panta 1. punkta otro daļu un tās IV pielikuma 10. punkta B apakšpunktu, viss CO_2 neatkarīgi no tā, vai daļa no tā izplūst vai neizplūst atmosfērā, tā pārvietošanas laikā vai noplūžu dēļ, vai pat paša ražošanas procesa dēļ tiek uzskatīts par emitētu no kaļķa ražošanas iekārtas, kurā CO_2 ir radīts, kaut gan šī pārvietošana varētu vispār neizraisīt CO_2 izplūdi atmosfērā. Ar šīm tiesību normām tiek radīts neatspēkojams pieņēmums, ka viss pārvietotais CO_2 izplūst atmosfērā.

32 Tāpat, tādā situācijā, kad kaļķu apdedzināšanas iekārtā radītais CO_2 tiek pārvietots uz *PCC* ražošanas iekārtu, Regulas Nr. 601/2012 49. panta 1. punkta otrās daļas un tās IV pielikuma 20. punkta B apakšpunkta piemērošana rada neatspēkojamu pieņēmumu, ka viss pārvietotais CO_2 izplūst atmosfērā.

33 No šīm tiesību normām līdz ar to izriet uzskats, ka pārvietotais CO_2 šādos apstākļos ietilpst jēdzienā "emisijas" Direktīvas 2003/87 3. panta b) punkta izpratnē, lai gan tas visos gadījumos neizplūst atmosfērā. Ar Regulas Nr. 601/2012 49. panta 1. punkta otro daļu un tās IV pielikuma 20. punkta B apakšpunktu Komisija tādējādi ir šī jēdziena piemērošanas jomu paplašinājusi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 19. janvāris, *Schaefer Kalk*, C-460/15, EU:C:2017:29, 40. punkts).

34 Turklāt attiecīgie operatori, kā izriet no šī pieņēmuma, nekādā gadījumā nevar atskaitīt no savas kaļķa ražošanas iekārtas kopējās emisijas CO_2 daudzumu, kas ir ticis pārvietots *PCC* ražošanas nolūkā, lai gan šis CO_2 visos gadījumos nebūtu izplūdis atmosfērā. Šāda neiespējamība nozīmē, ka kvotām ir jātiek nodotām attiecībā uz visu *PCC* ražošanas nolūkā pārvietoto CO_2 un tās vairs nevar tikt pārdotas kā pārpalikums, radot šaubas par kvotu tirdzniecības sistēmu, situācijā, kas tomēr atbilst Direktīvas 2003/87 galamērķim – aizsargāt vidi, samazinot siltumnīcefekta gāzu emisiju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 19. janvāris, *Schaefer Kalk*, C-460/15, EU:C:2017:29, 41. punkts).

35 No visa iepriekš minētā izriet – tā kā Komisija, pieņemot Regulas Nr. 601/2012 49. panta 1. punkta otrajā daļā un tās IV pielikuma 20. punkta B apakšpunktā ietvertās tiesību normas, ir grozījusi būtisku Direktīvas 2003/87 elementu, tā ir pārkāpusi šīs direktīvas 14. panta 1. punktā noteiktās robežas (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2017. gada 19. janvāris, *Schaefer Kalk*, C-460/15, EU:C:2017:29, 48. punkts).

36 Līdz ar to uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Regulas Nr. 601/2012 49. panta 1. punkta otrajā daļā un šīs regulas IV pielikuma 20. punkta B apakšpunktā ietvertās tiesību normas, ciktāl ar tām kaļķu apdedzināšanas iekārtas emisijās tiek sistemātiski iekļauts uz citu iekārtu *PCC* ražošanas nolūkā pārvietotais CO_2 neatkarīgi no tā, vai šis CO_2 izplūst vai neizplūst atmosfērā, nav spēkā.

Par tiesāšanās izdevumiem

37 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Komisijas Regulas (ES) Nr. 601/2012 (2012. gada 21. jūnijs) par siltumnīcefekta gāzu emisiju monitoringu un ziņošanu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/87/EK 49. panta 1. punkta otrajā daļā un šīs regulas IV pielikuma 20. punkta B apakšpunktā ietvertās tiesību normas, ciktāl ar tām kaļķu apdedzināšanas iekārtas emisijās tiek sistemātiski iekļauts uz citu iekārtu kalcija karbonāta nogulšņu ražošanas nolūkā pārvietotais oglekļa dioksīds (CO_2) neatkarīgi no tā, vai šis oglekļa dioksīds izplūst vai neizplūst atmosfērā, nav spēkā.

[Paraksti]